

Davids Tabernakel

Hoe aanbidding in de gemeente te brengen

Jan Sjoerd Pasterkamp

Davids Tabernakel
 Jan Sjoerd Pasterkamp

Copyright 1984: Gideon
 Uitgave en druk: Gideon, Hoornaar, Nederland
 ISBN 90 6067 607 6

DE TABERNAKEL VAN DAVID

Filadelfia

We beginnen deze studie over aanbidding met Openbaring 3:7. Daar wordt gesproken over zeven gemeenten. Veel mensen zien deze gemeenten als profetische voor de Gemeente door de eeuwen heen. In dit vers lezen we over de op-een-na laatste gemeente, de gemeente Filadelfia. Een gemeente in dezelfde tijd als de gemeente van Laodicea, de laatste gemeente. Het is een gemeente vol vuur, terwijl Laodicea een lauwe gemeente is. Het is overigens heel interessant dat die gemeente Filadelfia heet, omdat Filadelfia broederlijke liefde betekent. Veel mensen vergelijken haar tijd ook met de tijd waarin wij nu leven. De reden daarvoor is dat, als God een waarheid wil herstellen in deze tijd, dan is dat de waarheid van onderlinge relaties. God gaf aan deze gemeente iets heel bijzonders. Openbaring 3:7 – *“Schrijf aan de engel van de gemeente in Filadelfia: Dit zegt de Heer die heilig is, en die de Waarheid is. Dit zegt Hij die de 'sleutel van David' heeft. Als Ik open, zal niemand sluiten. En als Ik sluit, zal niemand openen.”* De Heer zegt tegen die gemeente: *“Ik ben de sleutel Davids”*. Dat is een heel interessante opmerking. Gaan we een stap verder, dan kunnen we zeggen, dat de sleutel van David aan de gemeente gegeven is.

Sleutel van David

Wat is de sleutel van David? Laten we dat eens onderzoeken. Want die waarheid is voor mij een bron van inzicht geworden. In Handelingen 3 lezen we het verhaal van de kreupele man die genezen werd. De genezing was een aangrijpende gebeurtenis. Veel mensen kwamen er op af en Petrus maakt van de gelegenheid gebruik om te spreken en mensen te winnen. En in zijn preek zegt hij iets heel opmerkelijks: *“En al de profeten van Samuel af, en vervolgens, zovelen er hebben gesproken, hebben ook deze dagen aangekondigd.”* (Hand.3:24)

Jaren geleden, kwam ik tijdens mijn stille tijd deze tekst tegen. Ik stopte en dacht dat er iets fout was.

Petrus zegt dat al de profeten vanaf Samuel over die bewuste dag in Handelingen gesproken hebben. Ik ging in mijn gedachten door de boeken van Samuel heen, maar ik kon niet ontdekken wat Samuel over die dag gezegd zou kunnen hebben. Er was niet een duidelijke profetie over de nieuwtestamentische tijden te vinden. Toch staat er in Handelingen dat Petrus verklaarde dat Samuel over deze dagen sprak. De dagen van de nieuwtestamentische gemeente. Dat begreep ik niet. Totdat ik inzag wat er bedoeld werd. Als je de twee boeken van Samuel leest en je zou er een hoofdpersoon uit moeten kiezen, wie kies je dan? David! Nu werd me duidelijk dat het leven van David profetisch is voor de nieuwtestamentische gemeente. Dus begon ik het leven van David te bestuderen. Nog steeds leer ik veel uit het leven van David, zo veel waarheid zit daarin verborgen. Tijdens die studie vond ik ook een bevestiging dat David profetisch over het Nieuwe Testament sprak in Ezechiël 34:23 en 24 en 37:24. Maar voordat we dieper op het leven van David ingaan, is het goed eerst enkele oudtestamentische waarheden te bestuderen.

De orden van Melchizedek

In het Oude Testament kennen we de priesterorde van Aäron. Daarvoor echter, laat de Heer ons al kennis maken met een priesterorde die veel hoger is dan die van Aäron. We lezen dan over personen die priester

waren naar de orde van Melchizedek. Wat is die orde van Melchizedek? In Genesis 14:18-20 lezen we hoe Abraham deze mysterieuze persoon, Melchizedek, ontmoet. Velen zien in Melchizedek een oudtestamentische verschijning van de Heer Jezus. Daar valt veel voor te zeggen, mede omdat de Hebreeën schrijver refereert aan de grootheid van Melchizedek en over het feit dat Abraham aan hem zijn tienden gaf (Hebr.7:4). Melchizedek was in ieder geval koning van Salem. Dat is Jeruzalem (Hebr.7:1 en Ps.76:3). Melchizedek is ook duidelijk een profeet, omdat hij sprak van een hogere orde die later komen zou. Melchizedek was dus koning, priester en profeet. Door het hele Oude Testament zien we deze drie bedieningen strikt gescheiden van elkaar. Alle drie werden bij hun aanstelling gezalfd met olie. Dat gebeurde bij de koningen, zoals in 1 Samuel 16:13, waar David gezalfd wordt. Evenzo vinden we voorbeelden dat de priester gezalfd werd, zoals bij Aäron en zijn zonen in Exodus 28 en 29. En over Elisa lezen we dat hij gezalfd werd tot profeet in 1 Koningen 19. Zo'n zalving was de bevestiging van een goddelijke aanstelling en een teken dat God de bekwaamheid gaf om in die bediening of ambt te kunnen functioneren.

Deze zalvingen waren duidelijk verschillend. Indien iemand tot koning gezalfd was, mocht hij alleen in die bediening functioneren. Koning Uzzia bijvoorbeeld probeerde eens ook als priester op te treden, door wierook te ontsteken op het reukoffersaltaar. God strafte hem daarvoor, omdat het buiten zijn bediening lag om dat te doen (2Kon.26).

Bij Melchizedek zien we echter dat alle drie die bedieningen in één persoon vertegenwoordigd zijn.

Mozes was van een hogere orde

In totaal zijn nog drie personen in het Oude Testament die ook alle drie de zalvingen in één persoon hadden. Eén ervan was Mozes. Mozes kennen we als priester in Exodus 25:21-22 en 33:11 en in Nummeri 7:89. Mozes had de mogelijkheid om dagelijks het heilige der heilige binnen te gaan om daar met de Heer te spreken. Zijn oudere broer Aäron, die hogepriester was, mocht maar één keer per jaar het heilig

der heilige binnengaan. (Lev.16 en Hebr.9:7-8). De Heilige Geest laat ons in de bediening van Aäron zien dat de weg naar het heilige der heilige nog niet open was. En door de bediening van Mozes zien we dat er een hogere orden zou komen, die vrij toegang heeft tot de troon van God. Mozes was duidelijk van een hogere orden dan van zijn oudere broer Aäron. We ontdekken ook dat Mozes koning was (Deut.33:4-5). Mozes werd koning in Jesurun terwijl al de stamhoofden getuigen waren. En in Deuteronomium 18:15 staat dat Mozes een profeet was. *“Een profeet uit uw midden, zoals ik (Mozes) ben, zal de Here, uw God, u verwekken.”*

David was ook van een hogere orde

David was uiteraard koning, en als zodanig gezalfd (1Sam.16). Hij was echter ook profeet. Zijn vele profetieën uit de Psalmen zijn daar een duidelijk bewijs van. Maar David was ook een priester. Zelfs de Heer Jezus erkende deze bediening van David, toen Hij sprak over het feit dat David van de toonbroden gegeten had, iets wat alleen een priester mocht doen (Matth.122:1-8). Verder lezen we in de geschiedenis dat David een linnen lijfrok droeg toen de ark van God Jeruzalem werd binnengebracht. In de grondtekst staat een efod, een priestergewaad. Zo'n efod mocht alleen door een priester gedragen worden (1Kron.157; 1Sam.22:18; Ex.28,29,35). Ook zien we dat David het volk zegende nadat de ark in de tent van David gebracht was (1Kron.16:3). Het zegenen van het volk was voorbehouden aan de priesters. En tenslotte ontdekken we dat David het volk brood en een druivenkoek gaf. Die druivenkoek is letterlijk wijn.

In al deze dingen zien we dus dat David alle drie bedieningen uitoefende. Maar boven dit alles introduceerde David een nieuwe wijze van aanbidding.

En een geheel nieuwe dienst rondom een nieuwe tabernakel die hij zelf oprichtte. Maar daarover later meer. Er waren wel meer mensen in het Oude Testament die meer dan één bediening hadden. Samuel was priester en profeet, evenals Ezechiël. Zelfs koning Salomo had iets priesterlijke in zich, toen hij het volk zegende. Maar geen van dezen

hadden alle drie de bedieningen van koning, priester en profeet. Er is echter nog een persoon welke wel alle drie bedieningen in zich had.

Abraham was ook van Melchizedek orde

Van Abraham wordt in Genesis 20:7 heel duidelijk verteld dat hij een profeet is. Het was God zelf die dit aan Abimelech in een droom zei. Abraham was ook een priester, want we lezen dat hij offerde (Gen.12:7; 13:18). Daarnaast was Abraham ook een koning. Althans in de tijd waarin hij leefde werd hij als een koning erkend (Gen.14:1-17). In de studies over Melchizedek is Genesis 14 en Hebr. 7 zien we dat Melchizedek aan Abraham brood en wijn gaf. Avondmaal dus. Zo gaf Abraham ook aan Melchizedek zijn tienden van alles wat hij had. Beide zijn ook deel van de orde van Melchizedek. In dit boekje wil ik hier niet verder op ingaan omdat de ruimte ontbreekt, maar ik nodig u uit daarover te mediteren.

Wat voor ons in deze studie belangrijk is, is dat Abraham de vader van alle gelovigen is geworden volgens Romeinen 4:11-12. En omdat hij de vader van alle gelovigen is, mogen we alle nieuwtestamentische waarheden profetisch in Abrahams leven zien.

Abraham, Mozes en David, profetische voorbeelden

Het leven van deze drie mannen, die van de hogere orde van Melchizedek waren, hebben een profetische inhoud voor ons. Daarmee bedoel ik dat we uit hun levens, lessen en principes kunnen leren die ook nu voor ons gelden op het gebied van deze bedieningen. De Hebr. 7 schrijver zegt dat God in het verleden tot ons gesproken heeft door de profeten (Hebr.1:1). Dat was natuurlijk niet alleen door de woorden van de profeten, maar ook door hun levens. Wanneer de nieuwtestamentische schrijvers over het Koninkrijk van God spreken, citeren ze heel vaak David. De zaligsprekingen uit de Bergrede zijn allemaal uit het leven van David genomen. Mozes spreekt profetisch tot ons voor de gemeente. Mozes was een dienaar om te getuigen van hetgeen later gesproken zou worden. Dat is de gemeente (Hebr.3:5).

De nieuwtestamentische orde van Melchizedek

In het Oude Testament waren er dus drie specifieke zalvingen voor een ambt of bediening, namelijk die van koning, priester en profeet. Wanneer we nu overgaan naar het Nieuwe Testament dan lezen we in Romeinen 5:17 en Openbaring 5:10 dat alle gelovigen koningen zijn. Ook Petrus schrijft ons dat wij priesters zijn.

Voordat er ooit van de orde van Aäron gehoord was, sprak Melchizedek, die aan Abraham verscheen, al over een hoge orde en de Here Jezus is de Hogepriester.

Daarnaast erkennen we dat het nieuwtestamentische volk van God een profetische bediening heeft. Op de Pinksterdag zei Petrus, en hij citeerde de profeten, dat God van zijn Geest zou uitstorten op alle vlees en dat er geprofeteerd zou worden. Dit spreekt niet alleen over het uitspreken van profetieën in de gemeente of samenkomst, maar ook over een profetische zalving die zal liggen op de gemeente. In het bijzonder geldt dit voor de gemeente in de eindtijd die een Johannes de Doper bediening krijgt om de weg van de Heer te bereiden; een weg van heiligheid te bouwen voor de Heer.

De drie zalvingen uit het Oude Testament zijn in het Nieuwe Testament over de gemeente uitgesproken. In het Oude Testament waren er buiten Melchizedek zelf, misschien maar drie mannen, die deze drie zalvingen mochten ervaren in hun leven. Gelukkig is dat in het Nieuwe Testament voor iedereen. 2 Corinthiërs 1:21 leert ons dat we bevestigd zijn in de Gezalfde en dat God ons gezalfd heeft. Ook de apostel Johannes spreekt over de zalving die op het nieuwtestamentische volk van God ligt (1Joh.2:20, 27).

De drie zalvingen komen terug naar de gemeente

Toen er rond de eeuwwisseling een nieuwe uitstorting van de Heilige Geest plaatsvond, was dat de aankondiging van nieuwe dingen die God ging doen binnen zijn gemeente en in de wereld. De vernieuwing werd steeds intensiever en groter. Rondom 1950 gaf God de zalving van het koningschap terug aan de gemeente. In die tijd was er veel openbaring

over de autoriteit die de gemeente in Christus bezit, evenals de openbaring over ziekte, de duivel en zonde. Na 1950 is God niet gestopt met dingen opnieuw te openbaren en terug te geven aan zijn volk. Zo heeft de gemeente in de laatste jaren de tweede zalving opnieuw ontvangen, namelijk de zalving en openbaring van aanbidding en lofprijzing, waar Gods kinderen leren om als priesters in het huis van de Heer, de gemeente, geestelijke offers te brengen. Dat is niet zomaar iets nieuws wat komt overwaaien uit Amerika of Nieuw Zeeland. Nee, dat is iets dat God teruggeeft aan de gemeente. Het is de openbaring van de betekenis een priester van God te zijn. Zelfs Luther zag dat al enkele eeuwen geleden, maar in deze jaren komt het in veel vollere mate naar de gemeente terug.

Dit boekje behandelt de teruggave van deze tweede bediening.

Persoonlijk geloof ik dat de derde zalving, de profetische bediening, nog niet in volheid gekomen is. Hoe dat zal zijn, is nog niet geopenbaard. Ik ben ervan overtuigd dat de gemeente meer en meer profetisch zal gaan worden, als een Johannes de Doper in deze wereld. Mozes bad daar al voor: *“Och, ware het gehele volk des Heren profeten, doordat de Here zijn Geest op hen gawe!”* (Num.11:29). Ook Paulus moedigt ons aan het profeteren te zoeken, in het bijzonder het profeteren dat de gemeente opbouwt. Maar het is meer dan alleen profeteren. Het is een profetische zalving waarvoor we de Heer moeten gaan zoeken. Precies als het lofprijzing en aanbidding, dat kun je ook niet zomaar in de gemeente organiseren. We moeten daarvoor in geloof God gaan zoeken. Daarna de mensen gaan onderwijzen en God geloven dat Hij het echt gaat geven. Uiterlijke vormen veranderen mensenlevens niet. Maar wanneer God echter door zijn Geest iets de gemeente binnenbrengt dan pas veranderen levens en brengt het ook vreugde aan God.

Om enig meer inzicht te verkrijgen in wat God de gemeente nu aan het teruggeven is, bestuderen we het leven van David, met als centraal thema de tabernakel van David.

Het leven van David

Het leven van David valt in twee gedeelten uiteen. Het eerste gedeelte handelt over zijn roeping tot het moment dat hij koning werd. Als ik daar een titel aan kon geven, zou ik het "voorbereiding tot koningschap" noemen. Wat denk je, wat wij aan het ervaren zijn? Waarvoor worden wij voorbereid? We worden voorbereid voor Gods koningschap. Het tweede deel van Davids leven betreft zijn koningschap. In dat gedeelte deed hij iets heel belangrijks. David richtte een tabernakel op. In het Nieuwe Testament wordt daarover gesproken in Handelingen 15, waar we lezen over de eerste gemeente. De eerste gemeente had een probleem, namelijk: zouden ze de wet houden of niet? In de kerkgeschiedenis is sinds die tijd nog niet veel veranderd. Het eerste probleem waar de gemeente mee te maken had, is nog steeds een groot probleem. In die vergadering van de eerste gemeente echter staat Jacobus op en legt een heel belangrijke verklaring af. In hoofdstuk 15 vers 16 haalt hij de profeet Amos aan en zegt dit: *"Daarna zal Ik wederkeren en de vervallen hut van David weder opbouwen, en wat daarvan is ingestort, zal Ik weder opbouwen, en Ik zal haar weder oprichten, opdat het overige deel der mensen de Here zoeken, en alle heidenen, over welke mijn naam is uitgesproken, spreekt de Here, die deze dingen doet."*

De aanwezigheid van God

Zoals gezegd, haalt Jacobus hier Amos aan, die profeteerde dat er een tijd zal komen dat God opnieuw de tabernakel van David zal opbouwen. Niet de tabernakel van Mozes, maar de tabernakel van David. Er staat dat God het op zal bouwen omdat het vervallen was, en het resultaat zal heel belangrijk zijn. Namelijk, dat het overige deel der mensen de Here zal zoeken. Het zal een geweldig effect hebben op de wereld. Het zal een ziel winnend effect hebben als God opnieuw de tabernakel van David bouwt. We moeten teruggaan in de boeken van Samuël om uit te vinden wat dit allemaal betekent. Om te beginnen, kijken we eerst even naar de tabernakel van Mozes. In Mozes'

tabernakel bevond zich de ark in het heilige der heiligen. Een prachtige met goud belegde kist.

In deze ark waren twee tafels van de wet, een pot manna en de staf van Aäron die gebloeid had (Hebr.9:4-5). Maar het voornaamste was de wet. Op de ark lag een gouden deksel. Aan beide kanten van het deksel waren cherubs, samen met het deksel uit één stuk goud gemaakt. Dat deksel bedekte dus als het ware de wet. Op het deksel werd eenmaal per jaar bloed gesprengd door de hogepriester. Dat deksel heette het “verzoendeksel”. Daar op het verzoendeksel, tussen de cherubs, op de plaats van het bloed, was Gods woonplaats. Dit alles spreekt over het Nieuwe Testament. De wet eist straf op de zonde, en spreekt van de heiligheid van God. Maar wanneer de wet met bloed bedekt is, is er verzoening, en wordt er geen straf meer geëist. Als iemand naar de ark keek, dan zag hij niet de wet, maar het bloed.

Romeinen 3:25 zegt dat God zijn Zoon, de Here Jezus, voorstelde als zoenmiddel. Dat woord “zoenmiddel” is letterlijk “verzoendeksel”. De Here Jezus is ons “Verzoendeksel”. Wanneer onze levens gereinigd zijn door het bloed van Jezus, kan de wet geen straf meer eisen, er is verzoening gedaan. En Gods tegenwoordigheid is alleen daar waar het bloed gereinigd heeft, nergens anders. Daarom troonde God tussen de cherubs boven het verzoendeksel.

De aanwezigheid van God op de ark, tussen de cherubs van het verzoendeksel was voelbaar en zichtbaar.

De Psalmen spreken erover: “*Herder Israëls, neem ter ore! ... die op de cherubs troont, verschijnt in lichtglans*”(Ps.80:20). De Joden noemen die lichtglans: de Shakinah, heerlijkheid. Het zichtbare licht van God is prachtig. Er zijn veel teksten die aanwijzen dat God op dat verzoendeksel woonde. En ook dat, als Mozes in het heilige der heilige kwam, en God met een hoorbare stem tot hem sprak. Exodus 25 en Nummeri 7:89 zijn daar voorbeelden van. Als Mozes voor de Heer stond, zag hij de heerlijkheid en hoorde hij de stem van God. Dus de ark van Israël was de aanwezigheid van God. Het had geen symbolische gevoelswaarde. De ark was voor de Israëlieten de aanwezigheid van de Heer. De ark was het meest waardevolle wat ze hadden, het was heilig. De hogepriester mocht één keer per jaar het

heilige der heilige binnegaan en zag dan de heerlijkheid van God. Mozes echter, die van een hogere orde was, mocht zo vaak als hij maar wilde.

Later komt er een moment in de geschiedenis, dat er oorlog is met de Filistijnen. Israël is aan de verliezende hand en iemand komt met een heel goed idee: Laten we teruggaan naar de tabernakel, en de ark van God met ons nemen, want dan zullen we zeker overwinnen. Wellicht herinnerden ze zich wat er gebeurde bij Jericho.

Dus nemen ze de ark uit de tabernakel, iets wat totaal onwettig was. Overigens mocht de ark alleen maar op een bepaalde manier gedragen worden (Num. 4:5-6). Het is zeer de vraag of de ark wel op deze manier meegenomen werd. Bedekt met het voorhangsel en het blauw purperen kleed en gedragen door de priesters, zo behoorde de ark vervoerd te worden. Op juiste wijze of niet, de Israëlieten namen de ark mee naar de plaats waar de veldslag geleverd wordt (1Sam.4).

Het interessante is dat, als de vijand hoort dat de ark komt, ze bang worden. Nu gaan we verliezen, zeggen ze, want Israël heeft hun God meegenomen. Het lijkt wel of de vijand de betekenis van de ark beter begreep dan de Israëlieten. Maar het loopt anders af: Israël verliest de strijd en de ark wordt meegenomen door de Filistijnen. Dit is het meest tragische moment in de geschiedenis van Israël. De ark, de aanwezigheid van God, werd als buit meegenomen door onbesneden Filistijnen. Niets is erger voor de Joden. Als het nieuws de hogepriester Eli bereikt, valt hij van zijn stoel, breekt zijn nek en sterft. Een van de zonen van Eli, een priester, was ook in de oorlog. Hij werd ook gedood, terwijl zijn vrouw een baby verwachtte. Als het nieuws haar bereikt, dat de ark buitgemaakt is, de hogepriester gestorven, en ook haar man, dan geeft ze leven aan een kind, en tijdens de geboorte sterft ze. Het kind, een jongen, blijft in leven en krijgt de naam: Ikaboth, wat betekent: de heerlijkheid des Heren is weggegaan uit Israël.

Een volk zonder de aanwezigheid van God

De heerlijkheid des Heren was verdwenen uit Israël. De ark is een tijdje bij de Filistijnen geweest. Maar zo konden de aanwezigheid van

de Heer niet verdragen. Er gebeurde allerlei vreemde dingen en in hun wanhoop zetten ze de ark op een nieuwe wagen, die door twee koeien getrokken wordt. Met de ark op de kar lopen de koeien regelrecht terug naar Israël. In een klein dorpje komt de ark terug in Israël. Mensen zijn de oogst aan het binnenhalen. Opeens zien ze de ark aankomen. Ze worden blij en opgewonden, omdat de ark terug is. Ze rennen erop af om te kijken en dan vraagt iemand: “*Is de wet van Mozes nog in de ark?*” Ze doen het verzoendeksel omhoog en kijken in de ark en zien de wet. Ze kijken zo recht naar de wet. Er is geen verzoendeksel; geen bloed ertussen. Er komt een oordeel over dat dorpje. Vele mannen zijn die dag gestorven. Dat gebeurt altijd. Als je naar de wet kijkt, als je het van de werken van de wet verwacht, zul je sterven. Er moet iets tussen de mens en de wet zijn. Voor ons is dat het verzoendeksel (Rom.3:25). Geschrokken brengen zo de ark naar het huis van Abinadab. Het wonderlijk is nu dit: de ark bleef daar vele jaren. Sommige bijbel leraren spreken over mogelijk 80 jaar! Zeker gedurende de hele regering van koning Saul, was de ark bij Abinadab. De aanwezigheid van God was gedurende die tijd verstopt in een klein huis. Stel je eens voor, vlakbij Jeruzalem staat de tabernakel van Mozes met alle diensten, aanbidding en offers, terwijl er niets is in het heilige der heiligen. Waar het eigenlijk om ging, was er niet. Het was een leeg ritueel. Als je achter het voorhangsel keek, was er geen aanwezigheid van God. We leren hier een trieste les: Het is mogelijk een heel ritueel te hebben, maar waar het eigenlijk om gaat, de aanwezigheid van de Heer, is er niet.

De ark blijft daar in dat huis. Saul wordt koning, maar doet er niets aan. Nooit in zijn leven heeft hij ook maar één keer naar de ark gevraagd. Het was een heel ongeestelijke man. Dan wordt David koning. Eerst over Juda, maar spoedig over het hele land. Wat is het eerste dat hij gaat doen? Hij gaat ervoor zorgen dat de ark uit het huis van Abinadab komt en naar Jeruzalem gebracht wordt. Hier begint de geschiedenis van de tabernakel van David. Koning David leert leiders trouwens een grote les. Als iemand leider wordt, dan moet zijn eerste taak zijn om werkelijk de tegenwoordigheid van de Heer weer onder het volk te brengen.

De tabernakel van David

Het is heel belangrijk dat we de achtergrond goed kennen, anders begrijpen we niet waar het allemaal over gaat. Veel mensen horen de boodschap over Davids tabernakel, maar missen waar het om gaat. Het meest centrale thema in Davids tabernakel is de ark van God. Het herstel van Gods tegenwoordigheid of anders gezegd: Gods aanwezigheid. In de tabernakel hadden ze rituelen, ceremonies, alle formaliteiten, maar geen realiteit, geen aanwezigheid van God. En als we over Davids tabernakel spreken, dan spreken we niet over principes of technieken van lofprijzing en aanbidding. Dat moeten we nooit uit het oog verliezen. Het gaat niet om technieken, maar om een veranderd hart. Als de boodschap van David ons niet diep in ons hart verandert, begrijpen we het niet. Laten we even een zijpad inslaan, ter verduidelijking: Koning Saul was gezalfd, maar hij verloor zijn zalving. David heeft nooit in het publiek gezegd, maar hij wist ervan, want als Saul sterft, spreekt hij erover. Hij zegt dan: het schild van Saul dat niet gezalfd was (2Sam.1:21). Terwijl Saul nog koning is, werd David al gezalfd en hij is de echte man. In de wereld van vandaag zie ik een soortgelijke situatie. Er is een hele grote kerk over de wereld, en we kunnen niet loochenen dat de zalving van God er in het verleden op heeft gerust en bij sommigen nog op rust. Maar voorzichtig gezegd, geloof ik dat het waar is dat de kerk in vele gevallen haar zalving heeft verloren. Ergens op aarde is er een David met zijn groep, niet zichtbaar en niet spectaculair, maar het is er. De waarlijk gezalfde van God, het lichaam van Christus.

David was gezalfd. Saul kreeg nooit de zalving van David. Op één ding na: er was een aspect dat David en Saul allebei hadden. Er was één ding van David waar Saul ook van hield: Dat was zijn muziek en zijn zingen. Maar jammer genoeg veranderde dat Saul niet. Je ziet zoveel groepen en kerken die wel de muziek en de liederen accepteren, maar het verandert hun hart niet. Het is daarom duidelijk dat iedereen die van nieuwe liederen en muziek houdt, dus nog niet doorgaat in een nieuwe zalving. Nog erger was, dat Saul later David vervolgde. Davids tabernakel heeft niets te maken met een uiterlijke vorm van aanbidding

en lofprijzing. Het zijn diepe, innerlijke veranderingen in ons leven.

Fouten en lessen

In 1 Kronieken hoofdstuk 13 lezen we hoe David de ark naar Jeruzalem terug gaat brengen:

“Nadat David met de oversten over duizend en over honderd, met alle aanzienlijken, had beraadslaagd, zeide hij tot de gehele gemeente van Israël: Indien het u goeddunkt en het naar de wil van de HERE, onze God, is, laten wij dan naar alle kanten boden uitzenden tot onze overige broeders in alle landstreken van Israël, en ook tot de priesters en de Levieten in de steden, waarbij hun weidegronden liggen, dat zij tot ons samenkomen; en laten wij de ark van onze God naar ons overbrengen, want wij hebben in de dagen van Saul ons om haar niet bekommerd. En de gehele gemeente zeide, dat men zo doen zou, want de zaak was recht in de ogen van het gehele volk. Toen riep David geheel Israël samen van de Sichor in Egypte af tot aan de weg naar Hamat, om de ark Gods uit Kirjat-Jearim te halen. En David trok met geheel Israël naar Baäla, naar Kirjat-Jearim, dat tot Juda behoort, om vandaar te halen de ark van God, de HERE, die op de cherubs troont, de ark, waarover de Naam is uitgeroepen. Zij vervoerden de ark Gods op een nieuwe wagen, uit het huis van Abinadab, terwijl Uzza en Achio de wagen leidden. En David en geheel Israël dansten uit alle macht voor Gods aangezicht, begeleid door zang en door muziek van citers, harpen, tamboerijnen, cimbalen en trompetten. Maar toen zij bij de dorsvloer van Kidon kwamen, strekte Uzza zijn hand uit om de ark te grijpen, daar de runderen uitgleden. De toorn des HEREN ontbrandde tegen Uzza; Hij sloeg hem, omdat hij zijn hand naar de ark had uitgestrekt; hij stierf daar voor Gods aangezicht. David was diep getroffen, omdat de HERE zulk een zware slag aan Uzza had toegebracht; daarom noemt men die plaats Peres-Uzza, tot op de huidige dag. Te dien dage werd David bevreesd voor God, en hij zeide: Hoe zou ik de ark Gods tot mij brengen? Daarom nam David de ark niet bij zich in de stad Davids, maar bracht haar onder in het huis van de Gatiëd Obed-Edom. En de ark Gods bleef drie maanden bij het

gezin van Obed-Edom, in zijn huis; en de HERE zegende het huis van Obed-Edom en al wat hij bezat.”

Er zijn zoveel lessen in dit ene hoofdstuk. David wil de ark terugbrengen naar Jeruzalem. Het is opmerkelijk dat hij de eerste keer faalt. Dat vraagt onze aandacht. Want het gebeurt heel vaak als er een nieuwe waarheid tot ons komt, dat we er bij de eerste toepassing daarvan, falen. Dat heb ik zo vaak zien gebeuren. Soms hebben we de neiging daarna die waarheid weg te leggen, omdat de praktische toepassing mislukt is. Het lijkt wel een geestelijk principe. Er zijn een paar belangrijke, grote fouten gemaakt die David maakte. De eerste fout lezen we in vers 1. De vraag was of de ark terug moest naar Jeruzalem. Er staat hier dat David beraadslaagde met de oversten over honderd en over duizend en alle aanzienlijken. Wat is daar dan fout mee? In de eerste plaats zoekt hij de Heer niet, maar er is meer. Hij vraagt de priesters niet! De priesters waren verantwoordelijk voor de ark. En David had dat moeten weten. Op dit moment was hij zeven jaar koning. In de wet staat een eis voor de koningen en die eis luidde dat de koning zijn eigen afschrift moest hebben van de wet. De wet moest hij iedere dag bestuderen (Deut.17). Van de koning werd geëist dat hij de wet door en door kende. Toch vraagt hij het de leiders. En in vers 2 vraagt hij de hele gemeente. David probeert op een heel democratische manier de aanwezigheid van God naar Jeruzalem te brengen. En kijk eens naar vers 4: alle mensen zeiden dat het goed was om te doen. Je kunt het Koninkrijk van God niet op een democratische manier aanpakken. David moest dat op een hele pijnlijke manier leren. Gods Koninkrijk wordt niet geleid door mensen. Ook al zeiden alle mensen dat het goed was, toch was het fout, omdat David de priesters niet raadpleegde. David gaat door en maakt dan nog een grote fout. Zij zetten de ark op een nieuwe wagen. De Filistijnen deden dat ook. Dat kun je hen niet kwalijk nemen, want zij zijn heidenen. Ze wisten het niet. Maar wat doet David? Hier is een belangrijke les. Hij kopieert de manieren van de wereld om Gods doel te bereiken. Hij deed wat de Filistijnen deden. Hij nam een nieuwe wagen. Net zoals de Filistijnen het gedaan hadden. Het is gevaarlijk om de manier van de wereld te nemen om Gods wil te doen.

Heel veel mensen gaan in Gods Koninkrijk te werk zoals de wereld met hun zaken doet. David deed dat ook, en hij leerde een grote les. Dan was er nog een belangrijke fout die David maakte. Hij verzamelde iedereen die maar muziek kon spelen en zei: “*Doe maar mee en geniet van de mooiste tijd van je leven.*” Zo werkt het niet. Later zien we dat hij het totaal anders aanpakt. De vraag is dan niet, wie kan er muziek spelen? Maar dan luidt de vraag, wie heeft de bediening van muziek? Wie is door God geroepen om muziek te spelen? Ze zetten de ark op de wagen en willen hem terugbrengen naar Jeruzalem. Het gaat fout., De ark dreigt te vallen. Een van de mannen, Uzza, die de wagen leidde, probeert de ark te redden, hij raakt hem aan, en sterf.

David en zijn mannen raken te bekend met de aanwezigheid van God. Ze zagen de heiligheid niet meer. Het werd allemaal heel gewoontjes en daardoor raakte Uzza de ark aan en stierf. Een grote tragedie, maar ook vandaag gebeuren deze dingen. Mensen willen aanbedding, maar gaan er te familiair mee om en erkennen de heiligheid niet meer. De lessen die David moest leren, moeten wij ook leren. Ik dank God ervoor dat David bang werd. De vreze des Heren komt in zijn leven. En dan doet hij iets heel belangrijks. Hij stopt met zijn plannen, omdat hij Gods leiding er niet meer in ervaart en in plaats van naar Jeruzalem, breng hij de ark naar het huis van Obed-Edom. Hier leren we nog een les, want als de Bijbel over een huis spreekt, wordt daarmee een gezin bedoeld.

David wilde iets doen wat veel mensen proberen. Hij wilde de aanwezigheid van de Heer uit het verborgene wegnemen, en in een moment naar Jeruzalem brengen. Hij vergat daarbij een ding. Het gezin! De ark moet allereerst in ons huis komen. De aanwezigheid van God moest eerst het gezin raken. Als aanbedding en lofprijzing eerst een deel wordt van ons eigen leven dan wordt het ook deel van onze gezinnen. En als we aanbedding en lofprijzing in de gezinnen hebben, dan wordt het geen probleem meer om het naar de kerken door te geven. Overal zijn mensen die lofprijs en aanbedding willen, en dat is geweldig. Ze roepen: “*Dat moeten wij ook in onze kerk hebben.*” En in één ruk brengen ze het allemaal in hun kerk of gemeente. Het gaat dan niet op een persoonlijke manier, en gaat niet door de gezinnen. De ark

blijft in het huis van Obed-Edom. Een naam om te onthouden, want verder in de Bijbel vind je hem vaak terug. De Bijbel vervolgt hierna met een hoofdstuk over een strijd. Ik denk dat dat ook belangrijk is. Als we de echte waarheid willen zien, dan gaat er vaak een strijd aan vooraf.

De juiste manieren

Na al die lessen zien we in hoofdstuk 15 van 1 Kronieken hoe het goed ging. Dit hoofdstuk is de inleiding van de grootste geestelijke climax in Israël. Er was nog nooit een hoger geestelijke piek dan in die tijd in Israël. Laten we gaan kijken hoe dat in zijn werk ging. David zette een tent voor de ark in Jeruzalem. Dat was niet Mozes' tabernakel, die stond buiten Jeruzalem, maar David zette een andere, nieuwe tent neer. *“Toen vaardigde Salomo een bevel uit aan geheel Israël: aan de vorsten over duizend en over honderd, aan de rechters en aan de vorsten van geheel Israël, de familiehoofden; en Salomo en de gehele gemeente met hen gingen naar de hoogte te Gibeon, want daar stond de tent der samenkomst van God, die Mozes, de knecht des Heren, in de woestijn gemaakt had. De ark Gods had David wel uit Kirjath Jearim gevoerd naar de plaats die hij voor haar gereedgemaakt had, want David had voor haar en tent gespannen in Jeruzalem ...”* (2Kron.1:2-4)

Als David die tent geplaatst heeft, is hij klaar om de ark op te halen en die naar Jeruzalem te brengen. In de drie maanden dat David gewacht had, had hij wat huiswerk gedaan, namelijk Bijbelstudie, of misschien beter gezegd “Wetsstudie”. Hij zegt dan: *“Niemand mag de ark Gods dragen dan alleen de Levieten. Want hen heeft de Here uitverkoren”* (1Kron.14:2). Dank God dat David zijn huiswerk gedaan heeft! De tragedie heeft hem naar het Woord teruggeleid. Allereerst verzameld hij de priesters en de Levieten en dan pas de mensen. Daarna gaan ze de ark terugbrengen naar Jeruzalem. Laten we eens kijken hoe hij de priesters verzamelt en wat zij doen.

Heiliging

David vertelt de priesters dat ze zich moeten heiligen, zodat ze de ark van de Here God kunnen dragen. *“Want daar gij het de vorige keer niet gedaan hebt, heeft de Here, onze God, ons een zware slag toegebracht, omdat wij Hem niet hadden geraadpleegd, zoals het behoorde”* (1Kron.15:12, 13).

De eerste opdracht die David aan de priesters geeft is: zich te heiligen. Daarin ligt een betekenisvolle waarheid. Alleen geheiligde mensen zullen gebruikt worden om Gods aanwezigheid terug te brengen naar de gemeente. De priesters en David hadden zich voorbereid. Die voorbereiding is nodig voordat de ark, de aanwezigheid van God, kwam. Volgens mij is het zo belangrijk dat we ons voorbereiden voordat de ark komt. Dat geldt voor iedereen, of je nu in een groep zit of in een kerk. David leert ons: de eerste keer ging het niet goed, omdat we Hem niet hadden geraadpleegd zoals het behoorde. In Engelse vertalingen staat het nog iets beter. Daar staat: we deden het niet volgens de goede orde. We kunnen Gods aanwezigheid niet zien zonder Gods orde. We moeten een goddelijke orde zien. Geen orde uit de wet, maar een orde die komt omdat we goddelijk leven in ons hebben. We kunnen wel Bijbelteksten zingen of dansen en vrij zingen, maar het zal weinig waarde hebben als Gods orde daar niet is opgericht. Zoiets zal zonder meer overgaan, want het leidt ons niet naar een grotere heerlijkheid. Het brengt ons niet in een nauwere gemeenschap met de Heer. De priesters en de Levieten heiligden zichzelf. Ze hadden zich voorbereid en dan lezen we in vers 15 dat ze de ark op hun schouders droegen, zoals Mozes bevolen had. Een mooie waarheid. Alleen geheiligde mannen en vrouwen kunnen de ark terug dragen naar Jeruzalem.

Roeping en bedieningen

Dan wijst David zangers aan. In vers 16 lezen we over zangers en musici. Ze worden aangewezen. Het zijn mensen die geroepen worden in een bediening. David plaatst hen in een bediening. Tegenwoordig

zou je dat zien alsof hen de handen werden opgelegd. De vraag was dus niet, wie kan muziek spelen? Oh, jij? Kom maar spelen! Nee, de vraag is: wie heeft de door God aangewezen bediening in muziek? Dit is een van de dingen die God ons wil leren. Het gaat niet zo van: ik speel muziek dus ik kom erbij. Maar waar het om gaat is: heeft God je in muziek geroepen? Heeft God je tot zingen geroepen? Zoals God mij geroepen heeft om te onderwijzen. Graag wil ik hier heel duidelijk over zijn. Ik ben ervan overtuigd, dat we uiteindelijk één ding niet hebben herkend in Nederland. Dat het leiden van de zangdienst een bediening is. Precies zoals het preken, of het herder zijn. Het is een bediening om Gods volk in aanbidding en lofprijs te leiden. Jammer genoeg wordt er meestal met een soort van rooster gewerkt. *“Vergeet broeder Jansen niet voor de zangdienst, anders voelt hij zich misschien beledigd. Oh ja, zuster Pietersen die moet je ook niet vergeten, want die is al twee maanden niet meer aan de beurt geweest.”*

Het leiden van zang is een bediening. Net zo goed als predikers moeten wachten op God voor hun bediening, moeten zangleiders ook wachten op hun bediening. Als wij deze dingen gaan inzien en we gaan ze toepassen, dan krijgen we echte aanbidding. In gebed zoeken we onze zangleiders uit. Want ik geloof dat in iedere kerk God zijn dienaren heeft. In Nederland zien we wel vrouwen de zang leiden. Daar heb ik niets op tegen. Maar zover ik weet, is Nederland het enige land in de wereld waar dit gebeurt.

In Nieuw Zeeland heb ik maar een keer een vrouw een zangdienst zien leiden. Velen in Nederland denken automatisch aan, dat het een bediening is voor vrouwen. We zien heel weinig mannen die in die bediening komen. Soms vraag ik me af of al die vrouwen ook echt de bediening hebben. Achter sommigen moet ik dan wel eens een vraagteken zetten.

Teamwerk

Waar we veel aandacht aan moeten geven is het volgende: we hebben onze musici, we hebben onze zangleiders en ze moeten niet gescheiden worden, ze vormen een team. In een gemeente waar ik voorganger

mocht zijn werkten we op deze wijze. Iedere maandagavond kwamen de zangleiders en musici bij elkaar. Ze oefenden om profetische liederen te spelen en zochten de Heer. Ze hadden de hele avond samen en vele van hen vastten vrijdags om zondags in de gemeente echt te dienen. De zangleiders en de musici waren een hecht team. Natuurlijk was het toegestaan dat iemand om een belangrijke reden zo'n maandagavond kon missen. Maar als een zangleider drie keer niet kwam zonder een enkele reden, dan verloor hij het voorrecht om de zang te mogen leiden. Als hij het zo gewoontjes neemt, meenden we, is hij het niet waard om daar vooraan te staan. Het is een groot voorrecht om Gods mensen naar de troon van God te mogen leiden. Hierdoor ontwikkelde zich een bijzondere teamgeest. Ze werden heel gevoelig ten opzichte van de musici. Musici werden gevoelig ten opzichte van de zangleiders. En samen zochten ze ernaar om gevoelig te zijn ten opzichte van de Heilige Geest. Zo kon het gebeuren dat de zangleider niet precies wist wat hij moest doen en dat de musici vrijheid genoeg hadden om het over te nemen. Als de musici het niet precies wisten, dan nam de zangleider het weer op. Maar ze vertrouwden elkaar volkomen. Ze waren een team. Ze waren aangewezen en hadden zich voorbereid. Het aanstellen gebeurde als volgt: Nadat we hem een tijd hadden zien oefenen, en wanneer het duidelijk was dat ze de bediening hadden, dan legden we hen als bevestiging de handen op in de bijeenkomst. Precies zoals we handen oplegden bij diakenen en oudsten. Van tijd tot tijd gingen de oudsten om de musici en de zangleiders heen staan en legden hun handen op en baden voor hen, want ze hebben een heel groot aandeel van de aanbidding in hun handen.

Zangers

Naast onze zangleiders hadden we aangewezen zangers. Mensen die de gave van zingen hadden, en die vaak profetische liederen zongen. Gedurende de tijd van lofprijs en aanbidding, waren zij vrij om hun gaven te beoefenen. Heel vaak kwam er dan een profetisch lied tijdens de aanbidding. God gaf ons nieuwe liederen. Dat was prachtig. Dit

alles hadden we geleerd van David. David wees ze ook aan. Ik denk dat een van de dingen die God ons wil leren, is niet alleen dat we het gaan doen, maar ook dat we gaan zoeken naar die bedieningen, dat we mensen vrijzetten in die bediening, dat ze bemoedigd worden. En natuurlijk dat ze samen God gaan zoeken voor hun bediening.

David wees ze ook aan. Hij wees veel mensen aan. Kijk maar naar 1 Kronieken 15 vers 18: *“En hij wees broeders aan van de tweede orde.”* Er waren verschillende orden in de zangers. En in vers 20 staat in de Staten Vertaling dat een aantal zangers aangesteld waren met luiten op de alamoeth. Wat was de alamoeth? Dat was een bepaalde manier van zingen. Er zijn twee Psalmen die als titel hebben: op de alamoeth, Psalm 46 is daar één van. Bepaalde liederen werden gezongen door bepaalde groep zangers. De alamoeth waren hoge stemmen. In vers 21 lezen we dat anderen aangesteld waren met harpen op de scheminith (Staten Vertaling). Dat was acht tonen lager. Ze zongen niet zomaar allemaal. Zelfs te midden van die zangers waren specifieke groepen. Sommigen konden heel hoog zingen en sommigen heel laag. Sommige psalmen behoren zo gezongen te worden.

De ark naar Jeruzalem

Dan in vers 23 brengen David en de oudsten van Israël de ark naar Jeruzalem. God hielp de Israëlieten. Vers 27 is interessant. Daar staat: *“David was gekleed in een mantel van fijn linnen, evenals al de Levieten, de zangers, en Kananja, die over het vervoer en de zangers de leiding had; en David droeg een linnen lijfrok.”*

In de grondtekst staat het woord efod voor linnen lijfrok. David, de Levieten, de zanger en Kananja, de koorleider, droegen priesterkleding. Maar David droeg daaroverheen een efod. Dat was het kleed van de hogepriester. Volgens de wet van Mozes moest je sterven wanneer iemand anders dan de hogepriester de efod droeg. Maar David was ook een priester, hij was van een hogere orde. David was koning, priester en profeet. En met grote vreugde en veel muziek en dansen brengen ze de ark terug naar Jeruzalem. Niet naar de tabernakel van Mozes, maar naar een speciale tent die David vastgezet had op de berg Sion.

Het was niet zo dat ze besloten om even een tijd van aanbidding te hebben. Nee, de ark kwam terug naar Jeruzalem. De hele bediening van aanbidding en lofprijs heeft te maken met dit ene hoofdthema: het herstellen van Gods aanwezigheid in ons midden!

Het doel van Gods aanwezigheid

Betekent het soms dat God anders niet in ons midden is? Natuurlijk is Hij in ons midden. Als we in het Oude Testament lezen hoe God neerdaalde in het midden van zijn volk, dan moeten we eerlijk zijn, en bekennen wij, nieuwtestamentische christenen, zoiets niet ervaren. Maar in dit gedeelte van de Bijbel zien we dat het wel verbonden is met die bediening. Een bediening, die we wel kennen. Het is niet alleen een nieuwe vorm van zingen. Als we lofprijzing en aanbidding binnen de kerken en gemeenten brengen, wat doen we dan? We willen dan dat Gods aanwezigheid hersteld wordt in ons midden. En daarom zei de profeet Amos dat wanneer de tabernakel van David weer hersteld is, dat dan de mensen zullen komen en om de Heer zoeken.

Waarom willen ze de Heer zoeken? Om de aanwezigheid van de Heer. Ik heb mensen bekeerd zien worden, gedoopt met de Geest, bevrijd van demonen, en genezen van verschrikkelijke ziekten, door in bijeenkomsten te komen waar Gods aanwezigheid op de mensen was. Terwijl er geweldige momenten van aanbidding waren en vaak zonder dat iemand de handen opgelegd werden, werden mensen aangeraakt door God. Ik heb mensen voor de prediking naar voren zien lopen terwijl ze huilend vroegen: *“Bid met me, want ik wil gered worden.”* Ze konden Gods aanwezigheid niet meer ontsnappen. Zo krachtig was het. Daar gaat het om bij Davids tabernakel. De zangers, musici en zangleiders hebben die grote verantwoordelijkheid, om in de samenkomst de aanwezigheid van de Heer te brengen. En daarom ben ik ervan overtuigd dat het een belediging is voor de Heer om iedereen zomaar te nemen. Jij speelt piano, hier heb je het muziekboek, speel maar... En de Geest van God staat buiten spel. Het moeten geheiligde mannen en vrouwen zijn, die de aanwezigheid van God in hun persoonlijke leven kennen. Ze weten hoe ze door deze instrumenten te

nemen, de Heer kunnen uitnodigen. Daarom moeten ze geleerd hebben gevoelig te zijn voor de Heer. Verderop lezen we dat wanneer de ark eenmaal op de berg Sion is, en David de mensen zegent, dat hij mensen aanstelt om de Here te roemen, te loven en te prijzen. Ze staan op de berg met hun rug naar de mensen en hun gezicht naar de ark: ze aanbidden. De aanwezigheid van God heeft niets te maken met een bediening tegenover mensen, het is geen bediening voor mensen. Het is geen bediening om mensen bezig te houden. De Levieten stonden met hun rug naar de mensen, en met hun gezicht naar de ark om God te dienen. Dat is pas aanbidding! Niet de mensen in het zingen leiden, maar deze mensen nemen en ze naar de Here brengen. Niet mensen bezig houden of tijd opvullen, maar mensen in de aanwezigheid van de Heer brengen. Dat is de taak van de zangleiders, de musici en de zangers. Gods aanwezigheid in de bijeenkomst te brengen. En als Gods aanwezigheid naar beneden komt, dan is het preken het eenvoudigste wat je maar kunt bedenken. Mensen naar voren laten komen is dan zo gemakkelijk, want die mensen komen om de Heer te ontmoeten. Ik heb veel tranen gezien in zulke bijeenkomsten, want ze waren aangeraakt door de aanwezigheid van de Heer. Het was niet emotioneel, het was zo echt dat niemand het kon verloochenen. God woont in de lofprijs van zijn volk.

Voortdurende aanbidding

Maar dit was allemaal nog maar het begin. Als we verder lezen, dan wordt het steeds groter. In hoofdstuk 16 vanaf vers 37 zien we dat David mensen aanwijst om op de berg Sion te blijven en 24 uur per dag te aanbidden. Zelfs als heel Israël slaapt, dan staan ze daar nog steeds en ze aanbidden God. Ken je die Psalm, die spreekt over de knechten van de Heer, die des nachts in het huis van de Heer staan? Hef uw handen op, vervolgt de psalmist. Mensen hebben mij gevraagd: Moeten we echt onze armen opheffen? Kun je dat zelf niet beslissen? Nee, dat kun je niet beslissen! Het spijt me voor je. Je moet ze opheffen. Kun je het niet in je hart doen? Zoiets doe je niet in je hart, je doet het zichtbaar. Sommige mensen hebben de gewoonte om alles in hun hart

te doen. Ze knielen in hun hart en heffen in hun hart hun handen op. Ik weet niet hoe ze dat voor elkaar krijgen. Het is volgens mij precies andersom. Ik geloof niet dat je vrij bent om je handen naar beneden te houden. Je handen omhoog heffen, is als het avondoffer. En de priester die hoofdpijn had, kon niet thuis blijven. Al was hij zo ziek als een hond, hij moest gaan. Het was zijn plicht als priester om offers te brengen. God had het zo aangewezen. Iedere morgen en iedere avond een offer. Wanneer wij als Gods mensen samenkomen, dan brengen we ook een offer.

Natuurlijk moeten we wijsheid gebruiken als we werk voor de Here doen. En als het voor de Heer gedaan wordt, dan zie ik dat het mensen aantrekt. Als de mensen eenmaal binnenkwamen, dan ving de aanwezigheid van de Here hen, en velen van hen werden gered.

In de tabernakel van David was voortdurend aanbidding. Vierentwintig uur per dag, zeven dagen per week, een heel jaar waren er mensen op de berg Sion die God aanbaden. In Psalm 22 staat dat God troont op de lofzangen van zijn volk. In Davids tabernakel was altijd lofzang en daarom ging Gods aanwezigheid in Israël wonen. Israël werd een woonplaats van God. In die tijd had Israël zijn hoogste geestelijke piek. Het ging nog even door met Salomo, maar al snel ging het weer terug, en raakte ze de aanwezigheid van God kwijt.

Profetische muziek

In hoofdstuk 23 lezen we dat David vierduizend zangers aanstelt. Er zijn een heleboel schriftgedeelten over. Ik wil graag een schriftgedeelte nemen. 1 Kronieken 25. Het is heel mooi wat daar allemaal gebeurt. David wijst Asaf, Heman en Jeduthun aan. Asaf ontmoeten we later in de psalmen. Er staat dat ze moesten profeteren met harpen, cimbalen en citers. Daar was een muzikale profetie. We lezen dat in 1 Kronieken 25 vers 1. Hun taak was om de Here te dienen met profetische muziek. Ooit heb ik eens profetische muziek door een heel orkest gehoord. Ik denk dat het nog steeds een van de mooiste dingen is die ik ooit heb gehoord. Twintig mensen, die samen beginnen de Here te dienen. Prachtig. Profetieën waren er gedurende de muziek. Ik kan best

begrijpen dat je dat vreemd vindt, zeker wanneer je het nooit gehoord hebt. Profetieën die samen gaan met profetische muziek. Muziek die nooit eerder gehoord is. Maar denk eens na over een tekst: Efeziërs 5:19 – *“Wordt vervuld met de Geest, en spreekt onder elkander in psalmen, lofzangen geestelijke liederen.”* Een van de eerste tekenen van de doop met de Geest, de vervulling met de geest, moet die bediening zijn: aanbidding.

Specialisten

In vers 2 lezen we dat er mannen waren die onder leiding van Asaf stonden, die profeteerden. Ze waren daartoe aangewezen. Als je dit hoofdstuk in het geheel leest, zul je een ding ontdekken. Er was een duidelijke orde. Zelfs in de muziek en profetie was leiderschap. Vers 3 spreekt over Jeduthun die profeteert. Ook hij heeft leiderschap over een aantal mannen. In vers 5 lezen we over de veertien zonen en drie dochters van Heman, die samen aanbidden. Dat leek wel een klein koortje. Ze aanbaden God. Vers 6 en 7: *“Die allen namen onder leiding van hun vader, deel aan het gezang in het huis des Heren met cimbalen, Harpen en citers, bij de dienst in het huis Gods, op aanwijzing van de koning – Asaf, Jeduthun en Heman; en hun getal bedroeg, met inbegrip van hun broeders die onderricht waren in de zang voor de Here, allen die volleerd waren: tweehonderd achtentachtig.”* In de vroegere hoofdstukken lezen we dat er vierduizend zangers waren. Maar hier in dit hoofdstuk zien we dat er tweehonderd achtentachtig, je zou kunnen zeggen, “specialisten” waren. Ze waren heel goed getraind in de zang voor de Here. Getraind om dienst te doen in het huis van de Here. Ze hadden geleerd hoe ze met instrumenten konden profeteren. Ze werden opgedeeld in groepen. Vierentwintig groepen van twaalf mensen, die een specifieke bediening hadden in zang. En het leek erop of ze al die anderen leidden. Dag en nacht waren ze op de berg Sion. Wat een prachtig iets moet dat geweest zijn. Wist u dat er in Openbaring ook veel zangers en muzikanten zijn, geleid door ook vierentwintig oudsten die een muziekbediening schijnen te hebben? Deze oudsten maakten zelfs tijden van aanbidding

mee, waar het spelen van een muziekinstrument niet meer kon, en ze hun citers voor de troon neerlegden en zich nederwerpen in diepe aanbidding voor de Heer.

Wat moet het voor een voorganger fijn zijn om zulke oudsten te hebben. We kunnen aan deze oudsten een goed voorbeeld nemen. Wellicht zien we daar in Openbaring 5 en 14 ook wel de uiteindelijke vervulling van Davids tabernakel. Weet u wat deze lofprijzende en aanbeddende mensen op de berg Sion zagen wanneer ze naar Davids tabernakel keken? Ze zagen de ark en de aanwezigheid van God. Ze zagen de heerlijkheid van God, want er was namelijk helemaal geen voorhangsel. 1 Kronieken 16:4-6 vertelt hoe David muzikanten en zangers aanstelt die voor de ark staan, en dus de ark zien. In vers 37 lezen we van Asaf, degene die ook verschillende Psalmen maakte en zijn broeders die voortdurend dienst doen voor de ark. In 1 Kronieken 17:16 lezen wij hoe David naar binnen ging en zo maar voor de ark ging zitten om daar wat dingen met de Heer door te praten. Ook van Salomo wordt gezegd dat hij voor de ark van de Heer stond (1Kron.3:15). In verschillende Psalmen wordt gesproken van de tegenwoordigheid die gezien kan worden (Ps.80:1-2; 99:1-2).

Als ze God gingen aanbidden terwijl ze naar de ark keken, werd de stad vervuld van Gods aanwezigheid. Jeruzalem werd de stad van God, de berg Sion. De aanwezigheid van God begon het hele land te beïnvloeden. Davids tabernakel is er veertig jaar geweest. Daarna kwam de tempel van Salomo.

De tempel van Salomo

De tempel van Salomo was nog groter in heerlijkheid. En toen Salomo 's tempel werd opgedragen, weet je wie daar stonden met trompetten en gezang? Asaf, Heman en Jeduthun, al de mannen die David aangewezen had (2Kron.5). We lezen daar dat ze hun stemmen verhieven en toen ze God gingen aanbidden, was het als het ware één stem. Op dat moment vulde de aanwezigheid van de Here de tempel. We zien daar iets heel erg belangrijks. Als wij in het huis van de Here zijn en we leiden zang, of we leiden aanbidding, dan moeten we zingen

en aanbidden totdat het moment daar is dat de heerlijkheid van de Here de tempel vult. Heb je ooit gemerkt dat er zo'n moment in een dienst komt? Soms is dat heel snel, soms duurt het lang, maar dat moment komt. Het is de zangleider die dat moet weten. Als de heerlijkheid van de Here binnenkomt, dan zijn er veel dingen die je kunt doen. Je kunt gaan aanbidden. God kan gaan spreken. Soms begint het helemaal aan het begin van de dienst. Soms gaat het later, maar iedere dienst moet dat moment hebben, dat de heerlijkheid van de Here binnenkomt. Laat me iets praktisch daarover zeggen.

Praktische wenken

Het volgende heb ik vaak zien gebeuren: Zangleiders bereiden zich voor, ze bidden en zoeken de Here, ze zijn zo klaar om te beginnen. Ze hebben de Here geprezen. Ze hebben echt het gevoel van de aanwezigheid van de Here om hen heen. Dan gaan ze de mensen leiden en maken ze een grote fout. Zij zijn klaar voor aanbidding en ze beginnen de dienst met aanbidding. Zij zijn wel klaar maar de mensen zijn het nog niet. Ik heb heel veel zangdiensten zien mislukken omdat zangleiders te snel gingen aanbidden. Waarom deden ze dat? Zij waren wel klaar en de gemeenschap met de Here was zo prachtig, maar in realiteit waren ze niet in overeenstemming met de mensen. We leren hieruit dat onze gevoelens geen peil zijn voor wat de mensen ervaren. Wij moeten op God afgestemd zijn. Maar we moeten ook de mensen meenemen. Vaak kunnen we hen door lofprijs en vreugdevol zingen op die plaats brengen.

Bij de inwijding van Salomo 's tempel lezen we ook dat ze God vreesden. Toen ze Hem aanbaden, kwam de aanwezigheid van de Here. Het was zo sterk, dat ze er niet tegen konden, en ze gingen liggen. Het betekent letterlijk neerliggen. Het is een heel Bijbelse houding als we in aanbidding knielen of gaan liggen. Heb je dat ooit wel eens zien gebeuren? Ik heb vaak een hele gemeente zien knielen.

Op een keer hadden we een heerlijke bijeenkomst. Maar tijdens de aanbidding ontdekte ik dat de zangleider weg was. Ik dacht: “*Waar is Edward?*” Hij was er niet, maar opeens zag ik twee schoenen die achter

de spreekstoel staken. Hij was gaan knielen. De aanwezigheid van de Heer was zo sterk, dat we allemaal hetzelfde deden. Later vroeg ik hem: “*Wat gebeurde er?*” Hij zei: “*Gods aanwezigheid was zo krachtig, ik dacht dat het een belediging was om te blijven staan!*” Wat heerlijk om zo'n zangleider te hebben! Hij had de mogelijkheid om een groep van een paar honderd mensen direct mee te nemen in de aanwezigheid van God. Dat is een gave van God.

Verscheidenheid in bedieningen

Ook begon ik te ontdekken dat er verschillende zangleiders zijn. Sommigen hebben de gave om in lofprijzing te leiden. Ze krijgen het voor elkaar dat je je weer blij voelt en durft te uiten. Ze zijn geweldig om je in lofprijzing te leiden. Anderen hebben de gave om mensen in aanbidding te leiden. Ze maken je bewust van de heiligheid van God. Weer anderen hebben de gave om mensen in geestelijke oorlogvoering te brengen door de muziek. Zo ontdekten we dat te midden van de zangleiders er verschillende gaven waren. Daardoor kon het gebeuren dat we van zangleider veranderden omdat we voelden dat God een bepaalde kant op wilde. Er moet natuurlijk wel een grote gevoeligheid zijn voor de Geest, maar als een ieder zijn bediening verstaat en ze elkaars bediening erkennen, zal zoiets nooit tot afgunst leiden, maar dan erkennen ze elkaar. We kennen momenten dat ik de andere voorganger moest vragen om het over te nemen. Daarentegen waren er ook momenten dat ze tegen mij zeiden: “*Begint jij nu maar.*” Er ontstond een samenvloeien van bedieningen.

Als het niet lukt

Ik heb nog iets meer geleerd over het leiden van zangdiensten. Af en toe, dan heb je een zangdienst en dan gebeurt er niets. Je probeert van alles: nog een koortje, maar het gaat alleen slechter en nog een lied, maar er verandert niets. Je probeert het met een aanmoediging: Laten we ons verheugen, maar het gebeurt niet. Laten we aanbidden! Ik kwam tot een eenvoudige conclusie: Als het er in de dienst zo voor staat, stop

dan en begin de dienst met het Woord. Om een of andere reden is er geen tijd van aanbidding, maar als we dan het Woord brengen, gaat God zijn mensen dienen. En als God de mensen gediend heeft, kun je eindigen met een geweldige tijd van aanbidding. Helaas zie je het nog vaak gebeuren. De dienst begint, maar de zangdienst gaat gewoon niet, de zangleider probeert nog een koor. In wanhoop doet hij nog een koor. Een halve preek ertussen, maar er gebeurt gewoon niets. Wees op zo'n moment dan maar dapper en maak het af, maar probeer niet om het uit te rekken.

Gods droom vervuld

Davids tabernakel is de vervulling van een grote wens van God. In Exodus 19 zei de Heer al dat Hij wilde dat zijn volk een koninkrijk van priesters zou zijn. Dat is in het Oude Testament door diverse oorzaken niet gebeurd. Het was alleen de familie van Aäron die het priesterschap kreeg. De stam Levi kreeg de tabernakel dienst toegewezen, omdat ze niet meegedaan hadden aan de aanbidding van het gouden kalf.

Maar de Heer Jezus heeft zijn bloed vergoten, ons gekocht en gemaakt tot een koninkrijk van priesters. Priesters die geestelijke offers kunnen brengen. Wanneer de gemeente van de Heer Jezus werkelijk gaat worden als Davids tabernakel, gaat daarmee deze wens van God in vervulling. De gemeente wordt dan een koninkrijk van priesters. De gemeente wordt dan het geestelijke huis waarin de priesters dienen. In de gemeente is de ark, de Here Jezus, en rondom de Here Jezus zijn er aangesteld om voortdurend offers te brengen... We staan niet met onze gezichten naar de mensen, maar naar de Heer en we aanbidden en prijzen en eren Hem. Dat is bijvoorbeeld ook het geheim van een bediening in zang en muziek. Het is niet aan de mensen. Het is aan de Heer.

Een concert voor de Heer

Stelt u zich eens voor: U speelt piano. Opeens wordt u uitgenodigd om helemaal alleen een concert te geven voor de Heer. Alle engelen die

rondom de troon staan gaan opzij en zwijgen. De Heer luistert, de engelen luisteren. De oudsten rondom de troon luisteren. De vier dieren luisteren. Hoe zult u spelen? Wanneer u opkijkt van de piano ziet u de Heer. Zijn tegenwoordigheid vult alles. In die sfeer begint u te spelen, een concert voor de Heer. Zo mooi als u maar kunt. Het is voor de Heer. Zo is het ook met een bediening van muziek, van zang of wat dan ook. Het is om de Heer te aanbidden. Zo horen de muzikanten te spelen in de gemeente, de zangers te zingen, de zangleiders te leiden. Alles in lofprijs en aanbedding voor de Heer. Hij is zulke lofprijs en aanbedding waard.

Wat is lofprijs?

Lofprijns en aanbedding zijn heel verschillend. Misschien had u dat niet gedacht, maar het is wel zo. Ik zal proberen een definitie te geven van lofprijzing. *“Wij prijzen de Heer voor wat Hij heeft gedaan.”*

Psalm 150:2 zegt: *“Looft hem om zijn machtige daden.”*

Lofprijns betekent letterlijk: te danken, grootmaken, luid roepen. We gaan de tegenwoordigheid van de Heer binnen met lofprijns en lofgezag (Ps.100:4). Lofprijns is wat we doen om daarmee de Heer uit te nodigen in ons midden te zijn, want de Heer troont op de lofzangen van zijn volk (Ps.22:4). Zelfs als we er niets voor voelen en zwaarmoedig zijn, en geen blijdschap voelen, dan offeren we de Heer toch blijdschap en vreugde. We trekken een lofgewaad aan, in plaats van een kwijnende of zwaarmoedige geest (Jes.61:3).

Lofprijns doen we met onze mond, door onze lofprijns te zingen of uit te spreken. Lofprijns kunnen we doen met onze handen, door in de handen te klappen of de handen op te heffen. Lofprijns kunnen we doen met onze voeten, door te dansen van vreugde voor de Heer, zoals David dat deed toen hij de ark terugbracht naar Jeruzalem. Er zijn verschillende soorten lofprijns die we kunnen toepassen.

1. Vreugde bedrijven en een viering van blijdschap in de tegenwoordigheid van de Heer. Meestal gaat dat heel gemakkelijk.

2. Er is ook een lofprijns, die moeilijk is. Wanneer we er niets voor voelen, zwaarmoedig of negatief zijn, kiezen we om toch de Heer te

danken en groot te maken. Daarmee verbreken we een zwaarmoedige geest, en nodigen we werkelijk de Heer uit om in ons midden te komen met zijn aanwezigheid.

3. Er is nog een lofprijs die een wapen is en dient als geestelijke oorlogvoering tegen de vijand. Psalm 149 spreekt hier o.a. over. En ook 2 Kronieken 20 is er een goed voorbeeld van. Zangleiders moeten daarom goed weten wat gedaan moet worden. De vraag is: Wat is nu nodig in de samenkomst. Daarom moeten zangleiders erg gevoelig zijn voor de heilige Geest. De ene samenkomst zal de Heilige Geest het zo leiden, de andere keer weer anders. Lofprijz komt uit de ziel, en we gebruiken ons lichaam daarbij.

Wat is aanbidding?

Lofprijz is dus wat we doen om in de tegenwoordigheid van de Heer te komen, maar aanbidding is wat wij doen wanneer we in de tegenwoordigheid van de Heer zijn. We aanbidden om wie Hij is! *“En wanneer de dieren heerlijkheid, eer en dankzegging zullen brengen aan Hem, die op de troon gezeten is, en tot in alle eeuwigheid leeft, zullen de vierentwintig oudsten zich nederwerpen voor Hem, die op de troon gezeten is en Hem aanbidden, die tot in alle eeuwigheid leeft, en zij zullen hun kronen voor de troon werpen, zeggende: Gij, onze Heer en God, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid, de eer en de macht; want Gij hebt alles geschapen, en om uw wil was en werd het geschapen.”* (Opb.4:9-11).

Aanbidding heeft te maken met de heiligheid van God. Nederwerpen betekent letterlijk aanbidden. Lofprijzing kunnen en moeten we zelf doen, maar aanbidding is het antwoord van onze geest van God. Het woord aanbidden betekent letterlijk: diep buigen, met diep ontzag bewonderen, nederig voortgaan.

Een heel mooi voorbeeld van lofprijz en aanbidding samen is in 2 Kronieken 5:13-14, wanneer de tempel van Salomo wordt ingewijd. Eerst wordt er muziek gemaakt en gezongen. Toen kwam een moment dat Gods tegenwoordigheid kwam, en dan kunnen de priesters niet blijven staan vanwege de heerlijkheid van de Heer. Het is dan niet juist

meer om te lofprijzen, maar om te aanbidden. Elke, door God aangestelde zangdienstleider en muzikant kent dat moment, dat lofprijs verandert in aanbidding. De lofprijs is dan een troon voor de Heer geworden, en de Heer gaat plaatsnemen op die troon. En wanneer de Heer op de troon zit, is aanbidding het enige juiste wat hoort te gebeuren. Aanbidding komt uit onze geest. God, de Vader, zoekt aanbidder die Hem zo aanbidden in geest en in waarheid (Joh.4:24).

Een voorbeeld uit de hemel

In openbaring 14 komen we een grote menigte tegen. Maar ze hebben één stem. Ze zongen allemaal, in éénheid.

In Openbaring 19:6 komen we weer een grote menigte tegen. Toch hebben ze wanneer ze lofprijzen en aanbidden maar een stem. Er was eenheid en iedereen deed mee.

Voorgangers, oudsten en zangdienstleiders moeten dit hun mensen leren. Ook al zijn we met velen, het is niet *“iedereen op zijn eigen wijs”*, maar samen. Hoewel met heel veel, toch zijn onze stemmen als een stem voor de Heer. We lofprijzen en aanbidden als een lichaam. Dat is heel mooi. David zegt dat wij zijn lof heerlijk en prachtig moeten maken (Ps.66:2).

Afsluiting

Ter afsluiting nog een interessant gegeven uit de Bijbel. Later in de geschiedenis van Israël, in iedere opwekking, lezen we dezelfde uitdrukking. Onder Hiskia, Jozua, Josafath, al die koningen hebben iedere keer die zelfde uitdrukking: *“En opnieuw aanbaden ze God met de woorden van David!”* Of: *“Ze aanbaden God naar de orde van David.”* Als Nehemia uiteindelijk de muur gebouwd heeft, herstelt hij opnieuw de orde van David! Er staat dan heel prachtig: *“En zoals het was in de dagen van David.”* Nehemia die bouwt het weer op. Helaas hebben ze ook dat weer verloren. Want ik heb de indruk, dat toen Jezus op aarde rondwandelde, dat er niets van over was. Maar de profetie van Amos blijft staan: het gaat opnieuw gebeuren, het zal volken

beïnvloeden. Ik geloof, dat wanneer wij dit leren te doen, deze profetie in vervulling gaat. Laten we daarom goed begrijpen waar het om gaat. De ark was de plaats waar God sprak. Dus als we Davids tabernakel bestuderen, leren we ook over de opbouw en herstel van de profetische bediening. Niet alleen aanbedding en lofprijzing, maar ook de profetische bediening. In Psalm 99:1 wordt de ark de troon van God genoemd. Daarom leert het ons ook over het herstel van de heerschappij van God in ons midden. Met de ark was er nog iets. Het is de plaats waar de naam van de Heer woonde. “*Waar twee of drie vergaderd zijn in mijn Naam,*” dan geloof ik dat er een geweldige openbaring is over wat het betekent samen te zijn in de naam van Jezus. Een openbaring komt alleen als we een juiste inzicht hebben in de autoriteit van die naam. Volgens mij is de naam van de Zoon van God niet alleen “Jezus”, het is Heer Jezus. God heeft zijn naam gegeven aan zijn Zoon. Want Petrus zegt op de Pinksterdag: Hij is Heer en Christus. Dus ook een herstel van de heerschappij van de Heer in ons midden. Davids tabernakel leert ons veel over de opbouw van de Davids tabernakel in ons midden. Het leert ons over een goddelijke orde die opgebouwd wordt, een goddelijke orde van bedieningen, het samenvloeien van die bedieningen. Het is ook een opbouw van heiliging. Dat we geheiligde vaten worden, om de aanwezigheid van de Here te brengen. <<

Noot: Een herziene en uitgebreidere (168 bladzijden tellende) versie van Davids Tabernakel is in 2004 verschenen bij uitgeverij Herstel onder ISBN nummer: 90 77476 03 2

